

Antoni Reginek

"Gratuletur Ecclesia Laudum" - średniowieczny hymn ku czci św. Barbary

---

Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne 22, 331-336

1989

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ks. ANTONI REGINEK

„GRATULETUR ECCLESIA LAUDUM” — ŚREDNIOWIECZNY HYMN KU CZCI ŚW. BARBARY

I. WSTĘP

Kult św. Barbary, dziewicy i męczennicy, jest pielęgnowany na naszych ziemiach od wieków, począwszy od przyjęcia chrześcijaństwa i wraz z jego rozwojem. Najstarsze ślady obchodu święta św. Barbary pochodzą z katedry na Wawelu. Świadczy o tym nota w kalendarzu z XI w. w *Modlitewniku* Gertrudy, córki Mieszka II. Pod datą 4 grudnia widnieją tam dwa imiona: Barbara i Julianna. W tym też dniu, według późniejszych nieco kalendarzy diecezjalnych, przypadało święto św. Barbary, obowiązujące w tradycji diecezji krakowskiej¹.

Wzrost popularności św. Barbary na Śląsku wiąże się z rozwojem górnictwa w XII i XIII w. W wieku XIV było już na Śląsku 14 kościołów pod wezwaniem świętej patronki górników². Również w tradycji zakonnej św. Barbara odgrywała ważną rolę — klaryski krakowskie w pierwszej połowie XII w. śpiewały sekwencję o Świętej i posiadały jej relikwiarz. Natomiast we Wrocławiu znajdujemy potwierdzenie kultu św. Barbary w *Brewiarzu* klarysek z XIII w. Podobnie zakony męskie, franciszkanie, cystersi i norbertanie, uroczyste obchodzili święto św. Barbary, chociaż według niektórych kalendarzy zakonnych przypadało ono dnia 16 grudnia. Świadectwem potwierdzającym żywy kult Świętej są zachowane utwory poezji liturgicznej: sekwencje, oficja rymowane, hymny.

Spśród 8 sekwencji, następujące 4 są autorstwa polskiego: Ave virgo fons virtutum; Beata es tu iam dicta; Consolare munde tristis; Plausu chorus iocundetur; pozostałe 4 przypisuje się autorom obcym: Ave virgo sacra; Ave martyri gloriosa Barbaraque generosa; Laeto corde resonemus; Regi regum decantet. Znane są 4 oficja rymowane: Amatori omnis vitae; Gratulemur regni digna; Novo decurrens lumine; O amica pudica. To ostatnie można uważać za powstałe w Polsce, pojawiło się ono w Krakowie pod koniec XIV w.³ W ramach naj-

¹ J. Górecka, *Barbara*, w: *Encyklopedia katolicka*, t. II, Lublin 1976, szp. 14.

² J. Górecka, *Kult liturgiczny świętej Barbary w diecezji krakowskiej do końca XVI w.*, w: *Studia z dziejów liturgii w Polsce*, t. II, Lublin, s. 306.

³ J. Górecka, *Barbara*, szp. 16. H. Kowalewicz uważa, że jest to oficjum pochodzenia obcego — por. *Zasób, zasięg terytorialny i chronologia polsko-łacińskiej liryki średniowiecznej*, Poznań 1967, s. 121.

popularniejszego oficjum *Gratulemur regi digna*, występującym in. w pięciu kodeksach krakowskich: BJ 1258; BKapKr 29; KrPaul B. 18; Czart 2780; Ossol 5706/I i w brewiarzu wrocławskim BUWr M 1132, używano zasadniczo dwóch hymnów: *Jesu corona virginum* (BKapKr 29) — jest to hymn wspólny na święta Dziewic albo korzystano z własnego hymnu *Gratuletur ecclesia laudum* (BJ 1258; Czart 2780; KrPaul B. 18), który śpiewano w I i II niesporach. Przypuszcza się, że autorem całego oficjum jest Mikołaj z Głubczyc z przydomkiem Brevis, który studiował w Krakowie w 1408 r.⁴ Hymn *Gratuletur ecclesia laudum* występuje również w wawelskim *Psalterium cum hymnis* z XV w. (k. 271 v), ζ zapisem nutowym i na tym źródle oparte są niniejsze badania i wnioski.

II. ŹRÓDŁO — OPIS, DATA I PROWENIENCJA

Tytuł rękopisu: *Psalterium cum hymnis. Psalterium Acc. Officium parvum B. M. Virgine, antiphone et hymni*. Sygn. BKapKr 35.

Jest to kodeks in folio maiori, liczący w sumie 276 kart o wymiarach 43x63 cm. Pismo bastarda. W kodeksie znajdują się iluminacje: 8 inicjałów ozdobnych, 2 miniatury: Zwiastowanie i Wniebowzięcie, sporo inicjałów czarnych, typowo gotyckich, oprawa skórzana jasna, deski naklejone w środkowej części z oprawy ciemnej, wytłaczanej, renesansowej. Zawartość rękopisu jest następująca:

- a) *Psalterium feriatum* k. 1r — 221r
- b) *Litanie Sanctorum* k. 221 — 223
- c) *Officium defunctorum* k. 223v — 237
- d) *Hymnarium* k. 237 — 276 v

Inc.: *Veni redemptor gentium*

Expl.: *Urbs beata Jerusalem*.

Notacja muzyczna gotycka, rombowa — romby pionowe. Nuty czarne na pięciolinii czerwonej. Klucze C i F.

Kodeks datuje się na XV w.; był on prawdopodobnie przeznaczony dla katedry na Wawelu i reprezentuje tradycję diecezjalną⁵.

III. TEKST

Tekst hymnu *Gratuletur ecclesia* w wersji przekazu BKapKr 35 został porównany z wersją utworu w najbardziej obszernym zbiorze tekstów hymnów *Analecta Hymnica Medii Aevi*, a także odniesiony do analogicznych tekstów w zbiorach hymnów Chevaliera i Monego⁶. Oto tekst podstawowy badanego hymnu:

⁴J. Górecka, *Kult liturgiczny*, s. 334.

⁵I. Polkowski *Katalog rękopisów kapitulnych katedry krakowskiej*, Kraków 1884, s. 42.

⁶*Analecta Hymnica Medii Aevi*, red. G. M. Dreves, C. Blume, H. Bannister, t. 52, Leipzig 1909 [dalej skrót: AH]; U. Chevalier, *Repertorium Hymnologicum: Catalogue des Chants, hymnes proses, sequences, tropes en usage dans l'Eglise latine depuis les origines jusqu'à nos jours*, t. 1-6, Louvain 1892-1920 (7437); F. J. Mone, *Lateinische Hymnen des Mittelalters*, t. 1-3, Freiburg im Breisgau 1853-1855 (830).

1. Gratuletur ecclesia laudum promat preconia cantu testetur gaudia ad Barbare solemnna 3. Hec nitet sicut lilium deos sprenit gentilium Dei testatur filium anhelat ad martirium 5. Talia sua gracia Barbare fert solacia Deus qui potest omnia (hec) reddit ad iudicia 7. Hec vestibus exiit a Deo stola tegitur hec decollatur moritur ad celum profiscitur	2. Ista pro Christo ceditur in arta cella clauditur hec ad presidem ducitur diis libare precipitur 4. Hec laceratur verbere tetro clauditur carcere digno medetur munere terso plagarum venere 6. Hinc latus eius panditur igne lampadis uritur et mamilla absciditur maleo caput tunditur 8. Deo Patri sit gloria (in Barbare victoria ac unico eius nato spirituique beato).⁷

1. Porównanie z wersją z *Analecta Hymnica* (AH, t. 52, s. 114)

W rezultacie przeprowadzonego porównania obu tekstów tego samego hymnu można stwierdzić następujące różnice w słownictwie:

BKapKr 35:	AH:
1,4 solemnna	solempnia
3,2 sprenit	sprenit
4,2 tetro clauditur	taetro dampnatur
4,3 digno medetur munere	miro meritis Barbare
4,4 terso plagarum vulnere	carcer resplendet jubare
5,4 (-) reddit	hec redit
6,1 eius	suum
6,3 et mamilla absciditur	malleo capud tunditur
6,4 maleo caput tunditur	et mamilla abscinditur
7,1 Hec	Haec
7,3 Hec decollatur	Haec decollata
7,4 celum	celos

⁷ W tekście została zachowana oryginalna pisownia. Fragment ostatniej strofy w nawiasie uzupełniono na podstawie AH, t. 52, s. 114.

2. Proweniencja

Hymn *Gratuletur ecclesia / laudum*, z przeznaczeniem na święto S. Barbarne Virginis et Martyris występuje licznie w źródłach płd. i płd.-wsch. niemieckich przed XIV w. Gładysz, a za nim Feicht piszą o identycznie rozpoczynającym się hymnie ku czci św. Floriana z przeł. XIII/XIV w.⁸, m.in. z takim przeznaczeniem jest ten hymn dopisany, bez nut, w wawelskim *Psalterium cum hymnis* z końca XV w. —sygn. BKapKr 50. Kowalewicz przytacza inny hymn: *Gratuletur ecclesia / nova prometido cantica*, z przeznaczeniem *De una electa*, znany z przekazów 16-wiecznych⁹. Obok wspomnianych już źródeł, tekst hymnu występuje jeszcze w kilku przekazach zachodnioniemieckich, m.in. w 15-wiecznym *Antyfonarzu* i *Brewiarzu* z Kolonii oraz w *Księdze pamiątkowej* („Memo-riembuch” — Nekrologium) z Essen z XIII-XV w.¹⁰

3. Metrum

Podstawą struktury metrycznej hymnu *Gratuletur ecclesia* jest dymetryjambiczny akatalektyczny lub wznoszący się ośmiozgiłskowiec¹¹. Jest to najbardziej rozpowszechniona w hymnodii miara metryczna. Została spopularyzowana przez św. Ambrożego i jako „ambrozjańska” doszła do takiego rozkwitu i popularności, że stanowi podstawę struktury około 2/3 wszystkich hymnów. Hymny ambrozjańskie składają się z 4 lub 8 strof, każda strofa liczy po cztery wersy. Na uwagę zasługuje, w przypadku badanego hymnu, rzadko występujące połączenie wszystkich czterech wersów jednym rymem żeńskim (paroksytonicznym). W ostatnim wersie drugiej strofy występuje 9 zgłosek. Jest to zjawisko nie tak rzadkie w strukturze hymnów, że przy zbiegu dwóch samogłosek nie występuje elizja, a raczej samogłoska wygłosowa zachowuje swą pełną wartość, co wiąże się oczywiście ze wzbogaceniem melodii o dodatkowy dźwięk. W ostatnim wersie piątej strofy mamy tylko 7 zgłosek, prawdopodobnie kopista przeoczył początkowy wyraz hec (sic!), który występuje we wszystkich wersach porównawczych.

IV. MELODIA

1 2 3 4 5 6 7 8 1 2 3 4 5 6 7 8

8

1 2 3 4 5 6 7 8 i? 4 2 5 6 7 8

8

Gra-tu-le-tur e-cle-si-a lau-dum pro-mat pre-co-ni-a
can-tute-ste-tur gau-di-a ad Bar-ba-re so-le-mni-a.

⁸ B. Gładysz, *Hymny Brewiarza rzymskiego oraz Patronatu polskiego*, Poznań 1933, s. 18;

F. Feicht, *Studia nad muzyką polskiego średniowiecza*, red. Z. Lissa, Kraków 1975, s. 76.

⁹ H. Kowalewicz, *Zasób, zasięg terytorialny*, s. 183.

¹⁰ H. Kettering, *Quellen und Studien zur Essener Musikgeschichte des hohen Mittelalters*, Essen 1960, s. 266 n.

¹¹ Por. W. Strzelecki, *Zarys metryki łacińskiej*, w: *Poetyka. Zarys encyklopedyczny*, dział III, t. 8; *Metryki obcojęzyczne*, cz. 1, *Metryka grecka i łacińska*, red. M. Dłuska i W. Strzelecki, Wrocław 1963, s. 76.

1. Analiza melodii

Pod względem struktury utworów przedstawia formę o schemacie A B C D. Takie szeregowo zestawienie czterech wersów jest najczęstszą formą hymnów o jambicznej metryce tekstu¹². Można również zauważyć pracę motywiczną, wyodrębniając następujące motywy: χ (I 3–4), powtórzony w (I 7–8); ψ (II 2–3) i w formie uproszczonej w (IV 2–3) oraz z (II 6–8) i powtórzony z przesunięciem o kwartę niżej w (III 6–8). Początek melodii jest ascendentalny od d (o kwartę poniżej finalis) w kierunku h (b) w I 6. Ambitus melodii sięga nony c - d¹; punkt kulminacyjny przypada w II 4.

2. Styl melodyczny

Zasadniczo melodie hymnów mogą być albo sylabiczne, albo niesylabiczne, przy czym w ramach tych drugich można jeszcze wyodrębnić melodie ze słabym udziałem neum lub melodie o wyraźnym charakterze melizmatycznym. Pierwotnie proste melodie sylabiczne były związane ściśle z metrum, stąd też grupy nutowe występowały jedynie w przypadku sylab metrycznie długich. Później uwzględniono w kompozycjach oddziaływanie akcentu wyrazowego; odtąd grupy dźwiękowe były związane również z sylabami krótkimi. Melodie stawały się bardziej samodzielne i w końcu posiadały własną pulsację rytmiczną, świadczącą o pewnej niezależności od tekstu.

Melodia hymnu *Gratuletur ecclesia* utrzymana jest w stylu niesylabicznym z przewagą neum dwudźwiękowych i z dwoma większymi złożeniami neum (melizmaty pięcionutowe w II 8 i III 8). Występowanie neum nie jest tu zależne ani od metryki tekstu, ani od akcentu wyrazowego.

3. Modalność

Pod względem modalnym melodia należy do najliczniej reprezentowanej w najstarszych przekazach wawelskich grupy hymnów utrzymanych w modus VIII, w tetrardus plagalnym¹³. Biorąc pod uwagę tendencję do „zmiękczenia ostrości trytonu” w pochodzie wstępującym, zwłaszcza w I 3–7, można suponować zastosowanie w tym miejscu bemola. Jest także możliwa interpretacja tej melodii z si czystym, na co wskazuje typowa dla tetrardus plagalnego formuła inicjalna d-dfe-fg. Stały bemol w całej melodii wskazywałby, że mamy do czynienia z tetrardus pozornym, a właściwie byłoby to wówczas protus w transpozycji o kwartę wyżej.

V. PORÓWNANIE Z PRZEKAZAMI OBCYMI

W praktyce hymnodycznej spotykamy się często ze zjawiskiem zastosowania jednej melodii do kilku tekstów o identycznej strukturze. Przedstawiona w niniejszym artykule wersja melodyczna hymnu *Gratuletur ecclesia* występuje dodatkowo w tym samym przekazie źródłowym BKapKr 35 (k. 267 v) z tekstem

¹² D. J o h n e r, *Wort und Ton in Choral. Ein Beitrag zur Aesthetik des gregorianischen Gesanges*, Leipzig 1940, s. 394.

¹³ P o r . A . R e g i n e k, *Melodie hymnów brewiarzowych w liturgicznych księgach przedtrydenckich diecezji krakowskiej*, w: *Musica Medii Aevi*, red. J. Morawski, t. VIII, (w druku).

hymnu ku czci św. Elżbiety wdowy, *Novum sidus emicuit*. Z tym samym tekstem występuje w innych przekazach wawelskich (BKapKr 34; 38; 48; 49; 50; 52; 53).

Z dostępnych źródeł obcych identyczny utwór znajdujemy w *Psalterzu* z Bratysławy (R 81)¹⁴. Jest to kodeks pochodzący sprzed 1419 r., który należał do bratysławskiego kanonika Blasiusa i został przez niego zapisany w testamentie kolegiacie św. Marcina w Bratysławie (węgierska nazwa *Pozsony*)¹⁵. *Psalterz* ten zasługuje na szczególną uwagę, gdyż bardzo wiele melodii w przekazach krakowskich jest identycznych czy zbliżonych do wersji melodii w tym **wcześniejszym** przekazie hymnów węgierskich. Nie można wykluczyć tezy, że zarówno kopiści przekazów wawelskich, jak i autor *Psalterza* bratysławskiego, korzystali jeszcze z innych źródeł wspólnych. Przedstawiona melodia hymnu *Gratuletur ecclesia* w obcych źródłach pojawia się stosunkowo rzadko. Są to głównie przekazy dominikańskie. Oprócz nich melodia występuje sporadycznie we Francji, pld. Niemczech oraz w Czechach. Można dostrzec pewne związki z **melodiami** pochodzenia angielskiego. W przekazach dominikańskich i do nich zbliżonych, melodia **występuje** z odrębnymi tekstami (np. z tekstami hymnów *Godzin Mniejszych — Jam lucis, Nunc sancte nobis*)¹⁶.

VI. ZAKOŃCZENIE

Średniowieczny hymn ku czci św. Barbary, *Gratuletur ecclesia*, w wersji melodycznej przekazu wawelskiego BKapKr 35 z XV w. jest utworem częściowo oryginalnym, zasługującym na uwagę zarówno pod względem tekstu, jak i melodii. Można się pokusić o stwierdzenie, że w tej wersji mamy do czynienia z własną, dokonaną przez polskiego autora adaptacją, gdyż zarówno tekst, jak i melodia są znane z przekazów źródłowych obcych, ale w stosunku do nich wykazują pewne odrębności. Bardzo wymowny **jest** fakt zastosowania w wawelskim przekazie BKapKr 35 identycznej **melodii**, jaką znajdujemy w *Psalterzu* bratysławskim, reprezentującym tradycję węgierską, co potwierdza bliskie związki kulturalno-muzyczne i religijne, **jakie** istniały między Polską a Węgrami w XV w.¹⁷ Tekst hymnu *Gratuletur ecclesia* w przekazie wawelskim, występujący z pewnymi nielicznymi zmianami w stosunku do wersji źródeł obcych, może stanowić potwierdzenie wpływu obcych ośrodków liturgicznych, zwłaszcza zachodnich i południowo-zachodnich (Melk, Lambach; AH 52, 114)¹⁸, co wymaga jednak podjęcia dodatkowego studium natury **filologicznej**. Hymn *Gratuletur ecclesia laudum* stanowi potwierdzenie żywego kultu św. Barbary na ziemiach **pld.** Polski, odrodzonego zwłaszcza w **poł.** XV w. za działalności biskupa Zbigniewa Oleśnickiego¹⁹.

¹⁴ B. Rajeczky, *Melodiarium Hungariae Medii Aevi, I: Hymni et Sequentiae*, Budapest 1976, s. 3.

¹⁵ P. Radó, *Beschreibung der Quellen*, w.: B. Rajeczky, *Melodiarium Hungariae*, s. 320.

¹⁶ B. Stäblein, *Monumenta Monodica Medii Aevi*, t. 1, *Hymnen (I)*, *Die mittelalterliche Hy-menmelodien des Abendlandes*, Kassel u. Basel 1956, s. 121 (mel. 185), 553, 563.

¹⁷ J. Pikulik, *Śpiewy Ordinarium „Ungaricum” w polskich rękopisach przedtrydenckich*, „Muzyka” 3 (1980), s. 37-51.

¹⁸ Por. J. Górecka, *Barbara*, szp. 16.

¹⁹ H. Feicht, dz. cyt., s. 95.